

Laupeuden Valtakunta

Petri Kesti

Laupeuden valtakunta.

Kirjoittanut: Petri Kesti

Laupeuden valtakunta.

© Petri Kesti

www.petrikesti.com

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-286-457-4

1. LUKU

Kesä oli kauneimmillaan. Aurinko paistoi pilvettömältä taivaalta. Koivujen lehdet olivat puhjenneet silmuistaan, saaden kaiken näyttämään ympärillään pehmeältä ja levittäen ympäriinsä kesän raikkaan tuoksun, lintujen lempeän viserruksen kuulussa kaikkialta ympäristöstä.

Pienen, Pohjois-Suomessa sijaitsevan Jyörkynän kylän keskustassa vallitsi todellinen hyörinä, maanviljelijöiden hakiessa paikallisesta maatalousliikkeestä lannoitteita ja siemeniä, kiiruhtaen kylvämään niitä pelloilleen. Lähistön suurille pelloille olivat jo rohkeimmat istuttaneet perunaa, osoittaen olevansa pelkäämättömiä yöpakkasten suhteen.

Kaksi seurakunnan työntekijää maalasi kirkon pihalla seisovaa vaivaisukkoa, antaen sille loistokkaan ulkomuodon. Myös kirkon ja kylän istutuksia kunnostettiin kesätyöntekijöiden toimesta ja siten haluttiin juhlistaa lyhyen kesän saapumista, sekä viestittää kylän asukkaille toivoa tulevasta.

Pitkä kaamosaika oli jo kaukana takana ja sen viimeisetkin muistot olivat hävinneet lumien sulaessa. Vajaan kahden viikon kuluttua vietettävissä juhannusjuhlissa ne haudattaisiin ikuisesti ja jätettäisiin odottamaa seuraavaa talvea. Juhlista odotettiin komeita, sillä kunnanjohtaja Kolehmainen oli luvannut järjestävänsä ikimuistettavat juhlat, ja koska kunnanjohtajan

vaalit olisivat myöhemmin syksyllä, hänen uskottiin myös pitävän lupauksensa.

Aivan kylän keskustan tuntumassa sijaitsevassa, kunnan omistuksessa olevassa vuokra-asunnossa ei tunnelma ollut yhtä iloinen. Auringon säteet tunkeutuivat asunnon likaisten ikkunoiden ja pölyisten verhojen lävitse, saaden asukkaansa lähes raivon valtaan. Mikko Makkonen kirosi hiljaa itsekseen ja käänsi katseensa kohti seinää. Tuo kirottu valo tuntui saavan hänen krapulasta turvonneet aivonsa räjähtämään. Edellispäivänä juotu kilju ei tuonut enää aamulla yhtä siunattua olotilaa, kuten illalla.

Tunnin kuluttua Mikko nousi kärsimättömänä ylös sängystään, joka sijaitsi hänen pienen yksionsä perällä, tajutessaan nukkumisen mahdottomaksi. Pääkipu oli liian kova, eikä kesän valoisuus helpottanut asiaa lainkaan. Hän olikin useasti kironnut näitä pohjoisen vuodenaikoja. Kesällä Aurinko ei laskenut lainkaan ja talvella oli kokoajan pimeää, kumpikin asia tuntui saavan ihmiset aivan sekaisin.

Hetken kiroiltuaan itsekseen, sai Mikko viimein puettua itsensä täysin, vaikka oli nukkunut suurin osa vaatteita yllään ja hän poistui asunnostaan, saaden naapurissa asuvan eläkeläisnaisen vihaisen katseen osakseen. Muistikuvien mukaan edellisenä iltana oli soitettu Paranoidia aika helvetin isolla.

Mikko suuntasi kulkunsa baariin, joka oli nykyisin kylällä ainoa, ja jossa kaikki työttömät, joita kylällä riitti, viettivät aikaansa. Vuotta aiemmin kylällä oli ollut myös toinen, kilpaileva baari, joka oli mennyt konkurssiin edellisenä talvena. Konkurssin jälkimainingeissa ravintoloitsija Raija Nevainen oli menehtynyt epämääräisissä olosuhteissa ja siten konkurssi oli saanut traagiset ja mahtipontiset mittasuhteet paikallisen baarin pöytäkeskusteluissa. Oli puhuttu itänaapurin mafian perineen rouva Nevaiselta velkoja ja murhauttaneen hänet. Osa kertoi tietävänsä varmasti tapauksen olleen itsemurhan, mutta vaikka asiaa kuinka puitiin, oli kunnan nimismies ja poliisipäällikkö Turunen mutissut asian todellisen laidan huhut katkaistakseen ja paljastanut todellisen kuolinsyyn olleen sähköisku arkaan paikkaan. Sähköisku oli puolestaan johtunut viallisesta, verkkovirralla toimivasta seksilelusta, jonka rouva Nevainen oli itselleen hankkinut ulkomaanmatkaltaan Kanarian saarilta.

Kunnanlääkäri Kaarto puolestaan oli tukenut Turusen kertomusta ja huomauttanut, ettei rouvan kuolema ollut kovin tuskainen, ainakaan kasvoille jähmettyneestä ilmeestä päätellen. Onnellisin kunnanlääkärin näkemä vainaja, kuulemma.

Mikko Makkonen astui sisälle baariin ja pystyi aistimaan sen ummehtuneen ja vanhalta tupakansavulta haisevan sisäilman. Hän kaivoi hetken taskujaan, löysi sieltä viimein tarpeellisen summan rahaa ja antoi myyjälle merkin, että tämä laskisi

hänelle tuopin olutta. Tässä baarissa olut laskettiin vasta, kun myyjä oli nähnyt rahat. Se oli seurausta lukuisten, piikkiin juotujen ja maksamatta jääneiden tuoppien.

Oluen saatuaan Mikko katsoi hieman ympärilleen. Tuttu porukka näytti istuvan paikoillaan, vaikkei ollut edes työttömyyspäivärahojen maksupäivä. Hän huomasi läheisessä pöydässä todella tutun hahmon, otti tuoppinsa ja käveli hitaasti pöydässä istuvan ja krapulassa tärisevän nuorukaisen viereen.

Mies oli hänen serkkunsa Markus. Yhdessä Markuksen kanssa he olivat edellisiltana tuhonneen porukassa käyttämänsä kiljuastian sisällön ja molempien olotila oli juuri sen mukainen. Mikko istui ystävänsä seuraan, katsoi tätä hetken ja naurahti.

- Mikä se on olotila?
- Mitäs luulisit? Markus vastasi.
- Olotila on, kuin olisi lyöty kilon köntti kuumaa sinitarraa perseeseen. Minähän sanoin, että olisi pitänyt antaa sen käydä vielä muutama päivä.
- Joo, eihän tuo aamu ole oikein täydellisenä valjennut. Mitähän eilen muuten oikein tapahtui? Vastasi Mikko ystävänsä vastaukseen kysymyksellä.
- Kysy minulta vain. Vastasi Markus ivallisesti.
- Ainakin Jokelan keittämällä pontikalla on ihmeellisiä sivuvaikutuksia. Se itse ajoi sen taunuksensa katolleen.
- Vai niin siinä kävi. Naurahti Mikko.

- Oliko sillä väärän kelin renkaat vain mitä tapahtui?
- Joo, kyllä se sitä lääketään aika hyvästi maistelikin. Joi se sitä varmasti litran, kaiken sen kiljun lisäksi, Markus vastasi kohauttaen hartioitaan merkiksi, ettei tiennyt mitään erikoisempaa Jokelan autoilusta.
- Ei sinulla olisi muuten yhtään rahaa, meikä on ainakin ihan sipissä?
- Joo, on, Mikko vastasi.
- Onneksi päivärahat tulevat huomenna, niin saadaan ostettua jotain pientä kivaa.
- Vedetään semmoiset kannit, että tukka etsii aivoja viikon, Markus vastasi.
- No, kyllä on ollut tänään taas sellainen olo, että on yläkerrassa matot järjestelty siivouksen yhteydessä uuteen järjestykseen. Mikko totesi.
- Niinhän tuo humisee korvissa, että on tainnut jäädä siivoojalla imuri päälle. Vastasi Markus, kohottaen samalla tuopin huulilleen, vapisevin käsin.
- Mitenhän sitä kohta pärjää, kun loppuu nuo liiton päivät ja putoaa peruspäivärahalle. Sanoi hän.

Mikko sytytti itselleen savukkeen ja katsoi ystäväänsä mietteliäänä. Kumpaakaan ei naurattanut heidän vitsailuistaan huolimatta. Mikko ymmärsi todella hyvin Markuksen huolestumisen, koska oli itse pari kuukautta aiemmin kokenut

saman kohtalon. Ilman sosiaalitoimiston tukea hengissä pysyminen olisikin ollut mahdotonta, vaikka suurin huoli hänellä oli, ettei vain kuolisi janoon.

- Haet soksista fyrkkaa, kuten muutkin. Vastasi Mikko, kohottaen samalla tuopin huulilleen.

- Ei sitä muuten pärjää.

- Saisi edes jonkun perinnön, Markus huokaisi, katsoen samalla itsestään kauas oikealle, jossa istui yksi kyläläinen, nimeltä Penttilän Mikko, edesmenneen sonniparonin pyromaanipoika, joka oli saanut pari kuukautta aiemmin tililleen isänsä perinnön, päästyään linnasta. Nykyisin hän yritti kokopäiväisesti juoda sitä perintöään helvettiin.

- Mitä tuollainen kusipää millään perinnöllä tekee? Tuhatti Markus kateellisena.

- Sehän vain dokaa ne rahat, jos ei lasketa sitä sen Jokelalle ostamaa Taunusta.

- Pitäähän se vakiokuskillla auto olla, senhän sanoo järkikin, vastasi Mikko hieman naureskellen, huomattaessaan ystävänsä kateuden, joka heillä oli kyllä ollut puheenaiheena myös aiemmin.

- No, ajattele nyt, jos vaikka meillä kuolisi jokin rikas täti, niin mitä me niillä rahoilla tehtäisiin? Kysyi Markus.

- Lähdetäisiin jonnekin etelään ja eletäisiin herroiksi.

- Ja vitut. Kyllähän ne rahat juotaisiin täällä, kuten Penttiläkin. Naurahi Mikko.
- Ei mihinkään täältä osattaisi lähteä. Sitä paitsi, menihän Penttilällä aika hemmetin isot rahat sen isänsä hautajaisiinkin. Sehän puhui useista kymmenistä tuhansista.
- On se saatana väärin, että sellaisen, puoliksi mädäntyneen kyllän kuoppaamiseen pitää haaskata sellaiset rahat, niin kuin niille ei olisi muka parempaa käyttöä. Markus tokaisi katkerana. Hän oli nuoruudestaan saakka vihannut Penttilän isäntää ja tämän uteliasta asennetta. Penttilän isäntä kun oli kerran yllättänyt pojat lukemasta pornografisia lehtiä vanhasta aitasta ja muistanut sitten naureskella asialle aina sopivin väliajoin. Markus oli ollut tuolloin 12-vuotias ja tuo asia oli painanut hänen mieltään läpi elämän.

Myöhemmin Markus oli jäänyt miehelle kiinni tämän tyttären tiirailusta, tämän ollessa uintiretkellä ystäviensä kanssa. Tämäkään asia ei ollut pysynyt salassa ja Markuksen katkeruus miestä kohtaan oli kasvanut entisestään. ”Vai meidän Marian haarukkaan se Makkosella tekee mieli”, oli ollut Penttilän isännän kommentti. Markus oli oikeastaan inhonnut Penttilän tytärtä, joka oli kaikessa nenäkkyydessään suoraan sanottuna ”näsäviisas paska”, mutta hyvävartaloineen sellainen, ja kerran Marian vähäpukoisillaan nähtyään oli Markus kuitenkin rakastunut häneen.

- Niin, nekin voisi vaikka juoda. Naurahti Mikko, saaden ystävänsä havahtumaan syvistä ajatuksistaan.
 - Tuolle sinun kateudellesi ei ole kyllä loppua.
 - Voi olla, mutta sen minä sanon, että kyllä meistä vielä jonain päivänä tulee vielä jotain suurta. Markus uskotteli.
 - Ei elämä voi aina olla tätä samaa paskaa.
 - Ai, tuleeko meistä sitten vielä juopompia, mitä aiemmin? Mikko nauroi.
 - Haista nyt jo jotain ja tunge tuo ylipositiivinen asenteesi jonnekin, minne ei Aurinko paista! Tuhatti Markus ja tarttui puolillaan olevaan oluttuoppiinsa ja kulautti siitä kunnon siivun. Markus ja Mikko istuivat hetken hiljaa. Raukeus tuntui vallanneen kaikki paikallaolijat. Välillä hiljaisuuden rikkoi jokin ohitse kulkeva traktori, peräkärryjen kolinan kuulussa jo kaukaa. Mikko ajatteli hiljaa mielessään, kuinka saisi haettua itselleen uuden oluen ilman, että joutuisi lainaamaan Markukselle rahaa. Hän oli vaivoin saanut säästettyä parisataa, käytyään olemassa renkinä Vaaralan vanhalle isännälle pari päivää, eikä muistanutkaan milloin hänellä olisi aiemmin ollut rahaa vielä päivärahojen maksua edeltävänä päivänä.
- Mikko havahtui kuitenkin ajatuksistaan, kuullessaan ulkoa jumputtavaa musiikkia ja käänsi katseensa ikkunaan. Hän huomasi ohitse kiitävän, mustan henkilöauton, joka oli viimeaikoina ollut aika yleinen näky kylän teillä.

Laupeuden Valtakunta on pohjois-Suomeen sijoittuva ratkiriemukas tarina pienen kylän elämästä ja ihmisistä. Tarinan päähenkilöt, serkukset Markus ja Mikko päättävät perustaa kylälle uuden palvelun, hautaustoimiston. Samaan aikaan kylälle tulee uusi kirkkoherra, joka pian ystävystyy poikien kanssa ja pian on kylän elämä täysin sekaisin!

Viihdyttävää lukemista kaikenikäisille. Tosikot alkoon vaivautuko..

Laupeuden Valtakunta on kirjoittajansa Petri Kestin viides julkaistu teos ja toinen romaani.

BOD™
Books on Demand

www.bod.fi